

Китоби Дониёл — Яксаду сиюму шашум

Гузариши пешгӯёнаи ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизм: Аз марғ ба эҳё

Jeff Pippenger

2024-03-14

Гузарише барои ҳар ду шохи ҳайвони замин — шохи ҷумҳурихоҳ ва шохи ҳақиқии протестантӣ — оғоз ёфт, ки аз соли 2020 ибтидо гирифт. Шохи ҳақиқии протестантӣ 18 июли соли 2020 кушта шуд, ва шохи ҷумҳурихоҳ 3 ноябри соли 2020 кушта шуд. Мувофиқи Ваҳй, боби ёздаҳум, пас аз сеюним рӯзи рамзӣ онҳо бори дигар бар пойҳои худ хоҳанд истод. Вақте ки онҳо бархезанд, шохи ҳақиқии протестантӣ аз Лаодикийён ба Филадельфӣ хоҳад гузашт. Онҳо аз калисо берун гирифта шуда, ба ҳаракат оварда шудаанд. Онҳо аз таҷрибаи калисои ҳафтум ба таҷрибаи калисои шашум дароварда шудаанд. Онҳо ҳаштум шудаанд, ки аз миёни он ҳафт аст.

Ҳаракат дар оғози адвентиизм ҳаракати Филадельфия буд, ва ҳаракати Филадельфия дар анҷом барқарор мегардад. Кори се фариштаи Ваҳй, боби чордаҳум, ҳамчун як ҳаракат оғоз ёфт, ва ҳамчун як ҳаракат ба поён хоҳад расид. Ҳаракати Филадельфия, ки бо калисои шашуми Филадельфия муаррифӣ мегардад, дар соли 1856 мурд, ва аз охири моҳи июли соли 2023 сар карда, акнун ҳамчун ҳаштумин, яъне он ки аз ҷумлаи ҳафт аст, эҳё карда мешавад.

Дар ҳамон таърих, шохи ҷумҳурихоҳ марғ ва эҳёи мувозиро аз сар мегузаронад, ба тавре ки президенти шашум аз замони Рейган дар вақти поён дар соли 1989 ба президенти ҳаштум табдил меёбад, ки аз ҳафт аст. Раванди гузариш барои шохи ҷумҳурихоҳ бо якҷо шудани он бо шохи протестантизми муртад муаррифӣ мешавад, ки он зинокории рӯҳонӣ ва сурати ҳайвон аст. Шохи ҷумҳурихоҳ ҳаштум мегардад, яъне аз ҳафт аст, зеро он сурати ҳайвони католикизмро намояндагӣ мекунад, яъне сари ҳаштумро, ки аз ҳафт сар аст, дар Ваҳй боби ҳадаҳум ва дар Дониёл боби дуюм.

Гузариши сиёсии шохи ҷумҳурихоҳӣ дар давраи омодагӣ аз соли 1776 то 1798 муаррифӣ мегардад. Он давраи нубувватӣ калиди зарурист барои шинохтани кушода шудани сирри пинҳони сурати ҳайвоноти Набукаднесар. Он давраи омодагӣ бо давраи сисолаи омодагӣ барои ҳам Масеҳ ва ҳам зиддимасеҳ муаррифӣ мегардад.

Вақти мӯҳрғузурӣ аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда он давраи нубувватист, ки дар он таъсири ҳар рӯз ба анҷом мерасад. Он давраеро ифода мекунад, ки бо бозгашти папагӣ ба тахти замин ҳамчун подшоҳии ҳаштум, ки «аз он ҳафт» аст, дар соати «заминларзаи бузург»-и Ваҳй боби ёздаҳ анҷом меёбад. Бинобар ин, он ба воситаи даврае намуна оварда шудааст, ки пеш аз нахустин бор ба тахт нишастани папагӣ дар соли 538 пеш омад. Дар соли 538 папагӣ дар Шӯрои Орлеан қонуни якшанбе қабул кард, ва ин анҷоми сӣ соли омодагиро муайян намуда, қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро рамзӣ пешнамоӣ мекард. Исо ҳаргиз тағйир намеёбад, пас бояд даврае пеш аз қонуни якшанбе вучуд дошта бошад, ки дар он захми марговар шифо ёбад, ҷунонки дар дафъаи аввал, вақте

ки папагӣ ба тахт нишаст, чунин буд.

Он давраро таъриххое тасвир мекунанд, ки ба аломатҳои солҳои 508, 533 ва 538 вобастаанд. Дар соли 508 давраи омодагӣ, ё барпо гардидани папагӣ, оғоз ёфт. Малакути чоруми Руми бутпараст, яъне қудрати аждаҳо, мутеъ гардонда шуда буд, ва дар соли 533 Юстиниан фармон дод, ки папагӣ «сари калисоҳо, ва ҳамчунин ислоҳкунандаи бидъаткорон» бошад. Ҳамаи он чи боқӣ монда буд, то папагӣ дар соли 538 ҳокимиятро ба даст гирад, дур кардани готҳо аз шаҳри Рум буд, ва ин дар соли 538 ба амал омад. Он хати таърихии сисолаи мазкур мувозӣ ба таваллуди Масеҳ буд, ки пас аз он хизмати Яҳё омад, ва он ба қувватёбии Исо ҳамчун Масеҳ ҳангоми таъмиди Ё оварда расонд.

Давраи омодагӣ дар таърихи Масеҳ бо замони муҳрғузурӣ параллел чараён мегирад ва он ба ҳатти дохилии шоҳи протестантӣ муроҷиат мекунад, дар ҳоле ки давраи омодагӣ барои зиддимасеҳ ба ҳатти берунии шоҳи ҷумҳуриҳо муроҷиат мекунад. Он ду давра ду шохидро дар бораи 11 сентябри 2001, 7 октябри 2023 ва қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда фароҳам меоранд. Як давра ба шаҳодати берунии замони муҳрғузурӣ яксаду чилу ҳазор таъкид мекунад ва дигаре ба шаҳодати дохилии он.

Кори Юҳанно, ҳамчун овоздихандае дар биёбон, ки роҳи Паёмбари Аҳдро омода мекард, ба фармони Юстиниён, ки роҳи марди гуноҳро, ки паёмбари аҳди марг аст, омода намуд, мувофиқат мекард. 7 октябри соли 2023 ҳушдоре буд аз он чи рӯй хоҳад дод, вақте ки қонуни якшанбе татбиқ карда шавад, чунон ки дар соли 538 буд. 7 октябри соли 2023 ба соли 533 дар давраи омодагӣ барои нахустин бор ба тахти замин нишонда шудани папагӣ мувофиқат мекунад. Ин ҳушдорест, ки дар қонуни якшанбеи ба қарибӣ фарорасида, чунон ки дар соли 538, папа бори дигар ҳам сарвари калисоҳо хоҳад шуд ва ҳам ислоҳгари бидъаткорон. Ин ҳамчунин ҳушдорест аз шиддат гирифтани ҷанги исломии войи сеюм.

Ин ҳушдорест, ки Исломо (хабарҳо аз шарқ) муайян мекунад, ва ҳушдор дар бораи барқароршавии папа (хабарҳо аз шимол). Он ҳушдор бо кори он паёмбаре мувофиқат мекунад, ки дар айёми охир роҳро омода месозад, барои Паёмбари Аҳд, ки баъдан бо яксаду чилу ҳазор ба аҳд медарояд.

Се давраи омодагӣ (сӣ соли Масеҳ ва зиддимасеҳ, ва замони муҳрғузурӣ) инчунин бо давраи аз 1776 то 1798 намунавор нишон дода мешаванд. Поёни ҳайвони заминӣ давраи муайяне дорад, ки пеш аз анҷоми он ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас меояд; бинобар ин, оғози ҳайвони заминӣ ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас низ бояд давраи нубувватие дошта бошад, ки пеш аз оғози он подшоҳӣ меояд. Алфа ва Омега ҳамеша поёни чизеро ҳамроҳ бо оғози он тасвир мекунад.

1776, 1789 ва 1798 11 сентябри соли 2001, 7 октябри соли 2023 ва қонуни якшанбеи ба қарибӣ ояндаро намояндагӣ мекунанд. Аз 1776 то 1798 омодагии нубувватии барпо гардидани салтанати шашум ба анҷом расид, ҳамон тавре ки солҳои 508, 533 ва 538 омодагии барпо гардидани салтанати панҷумро намояндагӣ мекарданд. Онҳо бояд ҳамин хусусиятҳои нубувватиро дошта бошанд, зеро салтанати шашум бояд сурати салтанати панҷум бошад.

Сй соли омодагии Масех, ки ба таъмиди Ў мебурд, ҳамон давраро ифода мекунад; зеро вақте ки Масех омад, то аҳдро барои як ҳафта тасдиқ намояд, ва ин аз таъмиди Ў оғоз ёфт, Ў подшоҳии файзи Худро барпо мекард. Ҳангоми барпо кардани подшоҳии файзи Худ дар он ҳафт сол, Ў хуни Худро рехт, то он подшоҳиро тасдиқ намояд, ва бо ин амал намунаеро боқӣ гузошт, ки кай Ў подшоҳии ҷалолӣ Худро барпо хоҳад кард. Он подшоҳии ҷалолӣ ҳамон подшоҳии Дониёл ду мебошад, ки ҳамчун санге тасвир шудааст, ки бе дастҳо аз кӯҳ бурида мешавад. Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки он подшоҳӣ дар вақти борони дерин барпо карда мешавад, ва борони дерин 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт.

«Борони дерина бар онҳое нозил мешавад, ки поканд — ва он гоҳ ҳама онро, чунон ки пештар, дарёфт хоҳанд кард.»

«Ҳангоме ки он чор фаришта раҳо кунанд, Масех Подшоҳии Худро барпо хоҳад намуд. Ҳеҷ кас борони охирро қабул намекунад, магар онҳое ки ҳар он чи дар тавонашон ҳаст, ба ҷо меоранд. Масех ба мо ёрӣ хоҳад дод. Ҳама метавонистанд ба воситаи файзи Худо, тавассути хуни Исо, ғолиб оянд. Тамоми осмон ба ин кор тавачҷуҳ дорад. Фариштагон манфиатдоранд». Spalding and Magan, 3.

Дар 11 сентябри соли 2001 чор бод, ки ба сурати аспӣ хашмгин (Ислом) тасвир шудаанд, раҳо карда шуданд ва сипас боздошта шуданд, дар ҳоле ки яксаду чилу чор ҳазор муҳр карда мешаванд. Солҳои 1776, 1789 ва 1798 давраи муҳр задани яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунанд, ва ин се сана санадҳои ҳуқуқиро ифода менамоянд, ки ба барпо шудани подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас оварда расониданд. Санаи дуюм, яъне 1789, Конституцияи Иёлоти Муттаҳидро муайян мекунад, ва бинобар ин, он паём буд, ки Конституцияро ҳамчун қудрати дугонае муайян намуд, ки мебоист дар соли 1798 ба вучуд ояд, ҳамон тавре ки 533 эълони қудрати дугонае буд, ки мебоист дар соли 538 ба вучуд ояд, ва чунон ки Яҳёи Таъмиддиханда қудрати дугонаро эълон намуд, ки мебоист ҳангоми таъмиди Масех ба зуҳур ояд.

Ду қуввае, ки қувваи дугонаи Масехро ташкил медиҳанд, намунаи Ў буданд, ки илоҳият, вақте бо инсонӣ муттаҳид аст, гуноҳ намекунад. Ду қуввае, ки қувваи дугонаи зиддимасехро ташкил медиҳанд, ба тахт нишастани ӯ ҳамчун сари калосоҳо ва ба тахт нишастани ӯ ҳамчун ислоҳкунандаи бидъаткорон буданд. Ду қуввае, ки қувваи дугонаи ҳайвони заминро ташкил медиҳанд, ду шохи ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизм мебошанд.

«“Ва ӯ ду шох мисли барра дошт”. Шохҳои баррамонанд ҷавонӣ, бегуноҳӣ ва ҳалимӣро нишон медиҳанд ва ба таври муносиб хислати Иёлоти Муттаҳидро ифода мекунанд, вақте ки он ба пайғамбар ҳамчун “бародаи ода” дар соли 1798 нишон дода шуд. Дар миёни муҳоҷирони масеҳие, ки нахуст ба Амрико гурехтанд ва аз зулми подшоҳӣ ва тоқатнопазии рӯҳониён паноҳгоҳ ҷустуҷӯ карданд, бисёре буданд, ки қасд карданд ҳукуматеро бар пояи фароҳии озодии шаҳрвандӣ ва динӣ бунёд намоянд. Андешаҳои онҳо дар Эломияи Истиқлолият ҷой гирифт, ки он ҳақиқати бузургро баён мекунад, ки “ҳамаи одамон баробар офарида шудаанд” ва бо ҳаққи ҷудонопазии “ҳаёт, озодӣ ва талоши хушбахтӣ” ато гардидаанд. Ва Конституция ба мардум ҳуқуқи худидоракуниро қафолат медиҳад ва муқаррар мекунад, ки намоёндагонӣ бо овоздиҳии мардум

интихобшуда бояд қонунҳоро қабул ва иҷро намоянд. Озодии эътиқоди динӣ низ дода шуд, ва ба ҳар кас иҷозат дода шуд, ки Худоро мувофиқи амри вичдони худ ибодат намояд. Ҷумҳурииҳои ва протестантизм ба принципҳои асосии миллат табдил ёфтанд. Ин принципҳо сирри қудрат ва шукуфоии он мебошанд. Ситамдидагон ва поймолшудагон дар саросари ҷаҳони масеҳият бо таваҷҷуҳ ва умед ба ин сарзамин рӯ овардаанд. Миллионҳо касон соҳилҳои онро ҷустуҷӯ кардаанд, ва Иёлоти Муттаҳида ба ҷойгоҳе дар миёни пуриктидортарин миллатҳои замин бархостааст.” The Great Controversy, 441.»

1776, 1789 ва 1798 се таърихро ифода мекунад, ки таъкид менамоянд, ки ҳаштумина аз ҳафт аст. 1776 интишори Ёлломияи Истиқлолият ва таърихи Конгрессҳои якум ва дуҷуми Қитъавиро ифода мекунад. 1789 интишори Конституция ва таърихи Мақолаҳои Конфедератсияро ифода мекунад. 1798 интишори Қонунҳои «Alien and Sedition Acts»-ро ифода намуда, ҳамчунин оғози ҳайвони заминро ҳамчун подшоҳии шашуми пешгуи Китоби Муқаддас нишон медиҳад.

Аввалин Конгресси Қитъавӣ соли 1774 баргузор гардид ва дар таърихи ибтидоии Иёлоти Муттаҳида ниҳоди бисёр муҳимме буд, ки дар ҷараёни Ҷанги Инқилобии Амрико ҳамчун мақоми идоракунанда хидмат мекард. Конгрессҳои Қитъавӣ ба ду давраи нубувватӣ ҷудо мешаванд: конгресси аввал ва конгресси охир. Аввалин Конгресси Қитъавӣ ду президент дошт ва аз 5 сентябр то 26 октябри соли 1774 дар Филадельфия ҷаласа намуд. Пейтон Рандолф аз 5 сентябр то 22 октябр нахустин президенти ин маҷлис буд, ва сипас Ҷенри Мидлтон панҷ рӯзи баъдӣ, то 26 октябри соли 1774, раёсат кард.

Конгресси дуҷуми қитъавӣ аз соли 1775 то соли 1781 баргузор гардид. Конгресси дуҷуми қитъавӣ дар тӯли мавҷудияти худ шаш президент дошт. Пейтон Рандолф аз 10 майи соли 1775 то 24 майи соли 1775 ба ҳайси президент раёсат мекард. Ё нахустин президенти ҳам Конгресси якуми қитъавӣ ва ҳам Конгресси дуҷуми қитъавӣ буд. Дар маҷмӯъ, дар таърихи Конгрессҳои якум ва дуҷуми қитъавӣ ҳашт президент буд.

Президенти дуҷуми Конгресси дуҷуми қитъавӣ Ҷон Ҳэнкок буд, ва Ҳэнкок аз 24 майи соли 1775 то 31 октябри соли 1777 раёсат мекард. Ҷенри Лоренс аз 1 ноябри соли 1777 то 9 декабри соли 1778 раёсат мекард. Ҷон Ҷей аз 10 декабри соли 1778 то 28 сентябри соли 1779 раёсат мекард. Самуэл Хантингтон аз 28 сентябри соли 1779 то 9 июли соли 1781 раёсат мекард. Томас Маккин аз 10 июли соли 1781 то 4 ноябри соли 1781 раёсат мекард.

Пейтон Рандолф нахустин раиси ҳам Конгресси якуми Қитъавӣ ва ҳам Конгресси дуҷуми Қитъавӣ буд. Ин нишон медиҳад, ки дар давоми ду давраи Конгрессҳои Қитъавӣ ҳашт раисӣ вучуд дошт, аммо шахсе, ки нахустин раиси ҳар яке аз ин ду давра буд, як нафар буд. Бинобар ин, гарчанде ҳашт давраи раёсат вучуд дошт, дар асл танҳо ҳафт раис буданд. Нахустин раис яке аз он ҳафт марде буд, ки раис буданд, аммо азбаски Рандолф дар он таърих ду бор раёсат кард, ӯ ҳамчунин ҳаштумини аз он ҳафтро низ намояндагӣ мекунад.

Дар таърихи Конгрессҳои Қитъавӣ, Ҷанги Инқилобӣ аз ҷониби Конгресс идора карда мешуд. Аз ин сабаб, Ҷорҷ Вашингтон дар он давра ҳеҷ гоҳ президент набуд, зеро ӯ ҳамчун

нахустин Фармондеҳи Олӣ бар қувваҳои ҳарбӣ таъйин гардида буд.

Азбаски Рэндолф нахустин президент дар ҳар ду давра буд, ӯ ду шохидро ифода мекунад, ки ба нахустин президенти воқеӣ, яъне Чорч Вашингтон, тамсил меёбанд. Вашингтон ба воситаи Рэндолф намояндагӣ мешавад, ва бинобар ин Рэндолф, ҳамчун рамзи Вашингтон, ҳам хусусиятҳои нубуввати Рэндолф — нахустин президент — ро мерасонад, ва ҳам инро, ки Рэндолф ҳаштумин буд, ва аз миёни он ҳафт буд. Пас Чорч Вашингтон, ҳамчун нахустин президент ва нахустин Фармондеҳи Олӣ, аз ҷиҳати нубувватӣ низ ҳаштумин буд ва аз миёни он ҳафт буд.

Исо анҷоми чизро бо оғози он тасвир мекунад; бинобар ин президенти охирин ва Фармондеҳ ва Сарфармондеҳ ҳаштум хоҳад буд, яъне аз ҷумлаи он ҳафт. Ин ҳақиқати нубувватӣ дар таърихи Конгрессҳои яқум ва дуҷуми Қитъавӣ, ки бо санаи нахустин waymark — 1776 — ва нашри Эъломияи Истиқлолият намояндагӣ мешавад, собит мегардад.

Нишонаи соли 1776 рамзи 11 сентябри соли 2001 ва Қонуни «Патриот» мебошад, ки дар он истиқлолияти Амрико зери ҳокимияти қонуни Рум қарор дода шуд, ва дигар зери қонуни Англия набуд. Он оғози давраи нубувватиро нишон медиҳад, ки роҳро барои он омода месозад, то папагӣ бори дигар дар қонуни наздики якшанбе тахти заминро ишғол намояд.

Чунонки дар мавриди давраи нубувватие, ки соли 1776 онро ифода мекунад, давраи нубувватӣ таърихро аз анҷоми Конгресси дуҷуми қитъавӣ дар соли 1781 то соли 1789 ифода менамуд, ки ҳамон санаест, ки аломати марҳилавии марбут ба интишори Конститутсияро муайян мекунад. Дар он таърих низ ҳашт президент буданд. Таърихи солҳои 1781 то 1789 таърихи Мақолаҳои Конфедератсия мебошад. Мақолаҳои Конфедератсия аввалин Конститутсияро намояндагӣ мекарданд, аммо сустии Мақолаҳои Конфедератсия боис гардид, ки он иваз карда шавад ва Конститутсия дар соли 1789 тасдиқ гардад.

Дар он давра ҳашт президент аз ҳафт президенте иборат буданд, ки дар таърихи ду Конгресси Континенталӣ президент набуданд, ва аз як нафаре, ки ҳамчунин дар он давраи аввали нубувватӣ президент буд. Ҷон Хэнкок ҳам дар Конгресси дуҷуми Континенталӣ хизмат кард ва ҳам дар даврае, ки бо Мақолаҳои Конфедератсия ифода меёбад. Дар сатҳи нубувватӣ, дар чараёни ду Конгресси Континенталӣ танҳо ҳафт мард буданд, ки президент буданд; бинобар ин, аз лиҳози нубувватӣ Ҷон Хэнкок яке аз он ҳашт нафар дар давраи Мақолаҳои Конфедератсия буд, вале ӯ ҳамчунин яке аз он ҳафт марди давраи пешин низ буд. Пас, ӯ ҳаштумин буд, ки аз миёни он ҳафт буд.

Давраи дуҷуми нубувватӣ, ки бо соли 1789 ифода шудааст, низ президенте дошт (Хэнкок), ки ҳаштум буд, аммо аз миёни он ҳафт буд, чунон ки Пейтон Рэндолф дар давраи аввали нубувватӣ, ки бо соли 1776 ифода шудааст, буд. Соли 1789 бо мурофияҳои Пелосӣ аз 6 январи соли 2021 мувофиқат мекунад ва онҳоро ифода менамояд.

«Худованд бар деворҳои Сион посбонони амин дорад, то бо овози баланд нидо кунанд ва худро нигоҳ надоранд, то овози худро мисли карнай баланд кунанд ва ба қавми Ёгуноҳи онҳоро ва ба хонаи Яъқуб хатоҳояшонро нишон диҳанд. Худованд иҷозат

додааст, ки душмани ростӣ бар зидди шанбеи аҳкоми чорум кӯшиши қатъӣ ба харҷ диҳад. Ў ният дорад, ки ба ин васила таваҷҷуҳи ҷиддиро ба он масъалае бедор созад, ки барои рӯзҳои охир санҷиш аст. Ин роҳро барои он мекушояд, ки паёми фариштаи сеюм бо қудрат эълон карда шавад.

«Акнун ҳеҷ касе ки ба ҳақиқат имон дорад, хомӯш набошад. Акнун ҳеҷ кас набояд беэҳтиёт бошад; бигзор ҳама дар тахти файз илтиҷоҳои худро боисрор пешкаш намоянд ва ба ин ваъда така карда бихонанд: “Ҳар он ки ба исми Ман талаб кунед, ҳамонро ба ҷо хоҳам овард” (Юҳанно 14:13). Акнун замони пурхафатар аст. Агар ин сарзамини озодии ситоишшуда омода бошад, ки ҳар принсиперо, ки ба таркиби Конститутсияи он дохил аст, қурбон созад, аҳкоме содир намояд, то озодии диниро сарқӯб кунад ва ботилу фиреби папири таҳмил намояд, пас қавми Худо бояд бо имон илтиҷоҳои худро ба Ҳазрати Аъло пешкаш кунанд. Дар ваъдаҳои Худо барои онҳое ки ба Ў таваккал мекунанд, ҳар гуна рӯҳбаландӣ мавҷуд аст. Дурнамои ба хатари шахсӣ ва тангии саҳт гирифтӣ шудан набояд боиси навмедӣ гардад, балки бояд неру ва умедҳои қавми Худоро тезонад; зеро замони хатари онҳо ҳамон фаслест, ки Худо дар он зоҳиршавии равшантаре аз қудрати Худо ба онҳо ато мекунад.»

«Мо набояд дар интизории оромонаи ситам ва мусибат нишаста, даст ба даст монда, барои дур сохтани бадӣ ҳеҷ коре накунем. Бигзор нолаҳои якдилонаи мо ба осмон бардошта шаванд. Дуо кунед ва амал намоед, ва амал намоеду дуо кунед. Аммо ҳеҷ кас набояд беандеша амал кунад. Омӯзед, чунон ки ҳаргиз пеш аз ин наомӯхтаед, ки шумо бояд ҳалим ва фурутан дар дил бошед. Шумо набояд бар зидди ҳеҷ кас, хоҳ шахсон бошанд, хоҳ калисоҳо, айбномаи таҳқиромез пеш оред. Биомӯзед, ки бо ақлҳо ҳамон гуна муносибат кунед, ки Масеҳ мекард. Баъзан суҳанони тез бояд гуфта шаванд; аммо мутмаин бошед, ки Рӯҳи Муқаддаси Худо пеш аз он ки шумо ҳақиқати равшану бурронро баён кунед, дар дили шумо сокин аст; пас бигзор ҳуди ҳақиқат роҳи худро бибурад. Шумо набояд буриданро худ анҷом диҳед». Selected Messages, book 2, 370.

Роҳнамои дувум дар давраи пешгӯёнаи омодагӣ, ки тавассути Қонуни асосӣ ифода шудааст, муайян месозад, ки Қонуни асосӣ бояд дар роҳнамои навбатӣ сарнагун гардад. Он роҳнамои дувум ба воситаи Яҳёи Таъмиддиханда, инчунин ба воситаи фармони Юстиниан, намунасозӣ шудааст, ки ҳар ду ҳам дар иртибот ба фаро расидани воқеаи охирина, ки дар он давра ифода шудааст, ҳам муайян намуданд ва ҳам ҳушдор пешкаш карданд. Барои Яҳёи ин қудратёбии Масеҳ буд, ҳангоме ки Ў аҳди ҳаёти Худо бо хуни гаронбаҳои Худ тасдиқ намуд, ва барои Юстиниан ин қудратёбии зиддимасеҳ буд, ки мебоист аҳди марги худро бо хуни шаҳидон тасвиб мекард.

Конститутсия дар соли 1789 ба қудрат ёфтани ду шоҳи ҳайвони заминӣ ишора намуд, ва бо ин амал, соли 1789 ҳамчунин нобудии ба зудӣ фарорасандаи ду шоҳи қудрати ҳайвони заминиро, чунон ки дар Қонунҳои «Бегонан ва Фитнаангезӣ» дар соли 1798 таҷассум ёфтааст, муайян кард. Ҳангоме ки он ду шоҳид дар кӯчаҳо дар соли 2020 кушта шуданд, онҳо ҳамлаи давомдореро бар зидди Конститутсия, ки бо мурофияҳои Пелоси аз 6 январи соли 2021 рамзгузори шудааст, муайян ва аз он ҳушдор доданд.

6 январи соли 2021 огоҳӣ дар бораи қувватёбии папагӣ дар шариати якшанбеи ба зудӣ омадаистода мебошад, чунонки инро фармони Юстиниан дар соли 533 пешнамун сохта буд. 6 январи соли 2021 ва соли 533 ҳар ду дар бораи шариати якшанбеи ба зудӣ омадаистода огоҳӣ медиҳанд, чунонки инро шариати якшанбе дар соли 538 дар Шӯрои Орлеан ва низ Қонунҳои бегонагон ва фитнаангезӣ дар соли 1798 пешнамун сохта буданд, ки ҳайвони заминро, ки дар шариати якшанбеи ба зудӣ омадаистода ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд, пешнамун месохтанд.

Ҳангоми қонуни якшанбе захми марговари папагӣ шифо хоҳад ёфт, ва сари ҳаштуми Ваҳй боби ҳабдахум, ки аз ҷумлаи ҳафт сар аст, эҳё хоҳад шуд. Қонунҳои «Alien and Sedition Acts»-и соли 1798 ҳайвони заминро нишон медиҳанд, ки ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд, вақте ки он на танҳо ибодати офтобро маҷбурӣ қорӣ менамояд, балки баъд аз он тамоми ҷаҳонро водор месозад, ки ҳокимияти ҳайвони баҳрии Ваҳй боби сздаҳумро, ҳамчун сари ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт сар аст, қабул кунад. Бинобар ин, дар ҳар яке аз он се даврае, ки дар дохили давраи омодагӣ тавассути солҳои 1776, 1789 ва 1798 ифода ёфтаанд, муаммои нубуввати «ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт аст» ба таври нубувватӣ намояндагӣ карда шудааст.

Ду марҳалаи аввали роҳ (1776 ва 1789), ки муамморо муайян мекунанд, ба чистоне, ки дар дохили таърихи нубуввати ҳайвони замин ба анҷом мерасад, ишора менамоянд, ва марҳалаи сеюми роҳ муамморо, ки барои қудрати папагӣ ба анҷом мерасад, муайян мекунад.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Ба сокинони замин мегӯяд, ки бояд барои ҳайвон сурате бисозанд». Дар ин ҷо шакле аз ҳукумат ба таври равшан нишон дода шудааст, ки дар он қудрати қонунгузор ба мардум тааллуқ дорад, ва ин далели бисёр равшане аст бар он ки Иёлотӣ Муттаҳида он миллатест, ки дар пешгӯӣ ба он ишора шудааст.

«Лекин «ҳайвонга ўхшаш сурат» нима? Ва у қандай яратилиши керак? Сурат икки шохли ҳайвон томонидан яратилади ва у ҳайвонга ўхшаш суратдир. У, шунингдек, ҳайвоннинг сурати деб ҳам аталади. Демак, сурат қандай эканини ва у қандай яратилиши кераклигини билиш учун, биз ҳайвоннинг ўзига — папалikka — хос хусусиятларни ўрганишимиз лозим.

«Вақте ки калисои ибтидоӣ бо дур шудан аз соддагии Инчил ва пазируфтани ойинҳо ва расму русуми бутпарастона фосид гардид, вай Рӯҳ ва қудрати Худоро аз даст дод; ва барои он ки вичдонҳои мардумро зерӣ назорат гирад, вай дар ҷустуҷӯи пуштибонии ҳокимияти дунявӣ баромад. Натиҷа папасият буд, калисое ки ҳокимияти давлатро тахти назорат дошт ва онро барои пешбурди мақсадҳои худ, махсусан барои ҷазо додани «бидъат», ба қор мебард. Барои он ки Иёлотӣ Муттаҳида сурати ҳайвонро ба вучуд оварад, қудрати динӣ бояд ҳукумати шаҳрвандиро то ба он андоза зерӣ назорат гирад, ки ҳокимияти давлат низ аз ҷониби калисо барои амалӣ сохтани мақсадҳои худ ба қор бурда шавад.

«Ҳар гоҳе ки калисо қудрати дунявиро ба даст овардааст, онро барои ҷазо додани муҳолифат ба ақидаҳои худ ба қор бурдааст. Калисоҳои протестантӣ, ки бо бастанӣ иттиҳод бо қудратҳои ҷаҳонӣ аз пайи Рум рафтаанд, хоҳиши монандеро барои маҳдуд сохтани озодии вичдон зоҳир кардаанд. Намунаи ин дар таъкиби тӯлонӣ ва давомдори муҳолифон аз ҷониби Калисои Англия дида мешавад. Дар тӯли асрҳои шонздаҳум ва ҳафдаҳум, ҳазорҳо воизони номувофиқ маҷбур шуданд аз калисоҳои худ бигурезанд, ва бисёре аз онҳо, ҳам аз миёни рӯҳониён ва ҳам аз миёни мардум, ба ҷарима, зиндон, шиканча ва шаҳодат гирифтор карда шуданд.»

Маҳз осият буд, ки калисои ибтидоиро водор сохт, то аз ҳукумати шахрвандӣ кумак бичӯяд, ва ҳамин роҳро барои ташаккули папагӣ — ҳайвони ваҳшӣ — омода кард. Павлус гуфт: «Аввал осият воқеъ хоҳад шуд, ... ва он марди гуноҳ зоҳир хоҳад гашт». 2 Таслӯникиён 2:3. Пас, осият дар калисо роҳро барои сурати ҳайвони ваҳшӣ омода хоҳад кард.

«Китоби Муқаддас эълон мекунад, ки пеш аз омадани Худованд ҳолати таназзули динӣ ба вучуд хоҳад омад, монанд ба он чи дар асрҳои аввал вучуд дошт. “Ва бидон, ки дар рӯзҳои охир замонҳои саҳт фаро хоҳанд расид. Зеро мардум худписанд, пулпараст, лофзан, мутақаббир, куфргӯй, нофармони падару модар, носипос, нопок, бемеҳри табиӣ, оштинопазир, тӯҳматгар, беихтиёр, бераҳм, бадбинандаи некӣ, хиёнаткор, шитобкор, ҳавобаланд, айшпараст бештар аз Худодӯст хоҳанд буд; ки сурати зоҳирии худотарсиро доранд, вале қуввати онро инкор мекунанд.” 2 Тимотинос 3:1–5. “Вале Рӯҳ ошкоро меғӯяд, ки дар замонҳои охир баъзе аз имон дур хоҳанд шуд ва ба рӯхҳои фиребанда ва таълимоти девҳо гӯш хоҳанд дод.” 1 Тимотинос 4:1. Шайтон амал хоҳад кард “бо тамоми қувват ва аломатҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғин, ва бо ҳар фиреби норостӣ”. Ва ҳамаи онҳое ки “муҳаббати ростиро барои начот ёфтан қабул накарданд”, воғузошта хоҳанд шуд, то “фиреби қавӣ”-ро бипазиранд, “то ки ба дурӯғ имон оваранд.” 2 Таслӯникиён 2:9–11. Вақте ки ин ҳолати бединӣ фаро расад, ҳамон натиҷаҳо ба амал хоҳанд омад, ки дар асрҳои аввал ба амал омада буданд». «Баҳси Бузург», 443, 444.